

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ RENE BIZET

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ!

Τού και δεκαπέντε μέρες ήμουν στην Ξεση, στο Ρουί, στο σπίτι του φίλου μου Καρνογιέ, ο οποίος περνούσε όλη τη ζωή του εκεί πέρα...

Έξω από το θόρυβο μουσικοί σύντροφοι του Καρνογιέ, όλοι γείτονές του, νοικοκυριά από τα γύρω αγρόσπιτα, είχαν μαζευτεί για να περάσουν την ώρα του δείπνου...

Όταν ή καιάνα του χωριού έχτύπησε μεσάνυχτα, ένας απ' τους καλεσμένους, ο Μπαζολέ άπεθύησε να γυρίσει σπίτι του, και σκόνη...

Όταν τον διάταξαν να ξύνη, το άμιά έδίστασε. Τι περιμένεις λοιπόν; Τόν ρώτησε ο Καρνογιέ.

Αργεντιζό, είναι πολύ σκοτάδι έξω...

Ε, και βότερα; Ύστερα... Τίποτα, κύριε...

Κι έφυγε τρέχοντας.

Θα είχαν περάσει δέκα λεπτά, απ' όταν είχε βγή και ξαναήθε.

Ποτέ μου δεν είχα δει σε τόση λίγη ώρα, τέτοιον άλλαγή σε ανθρώπινο πρόσωπο.

Ήταν κάτοχος. Το κεφάλι του, τα χέρια του και το σώμα του έτριμαν. Το πόδι του λάγχαν.

Τα δάχτυλά του έμπαίναν μέσα στα σφυρομαχαιρώματα άπάνω στο νερό, θάρασε, πρόσωπό του, Σηραχτήρι στον τοίχο, κοντά στην πόρτα και θέλησε να μιλήσει, μα δεν τό κατορθώσε και σφυρομάχηε κάτω λιπόθυμος.

Τόν κατάντησε όλοι κατάντησαν. Ο Μπαζολέ τόν έπλησίασε και τοίπισσε τό χέρι.

Ένας άλλος καλεσμένος, ο Κερνιάς πού ήταν και λιγάκι εμπειρικός, τού έδωσε μερικούς μπάτσους για να συνέλθει, και τοίχησε στό στόμα ένα πατηράκι κονιάκ.

Ο Καρνογιέ, σχεδόν άδιόμορος, ψιθύρισε:

Τι φοβιστάριζο αυτό τό παιδί.

Έίλες πάντων ο Λούις σηνήθε, και μάζ είτε με χαμηλή φωνή, τρέμοντας απ' τό φόβο του;

Μη βγαίνετε έξω... Είναι ο Γενναίος έξω... Έκει κάτω από ένα δέντρο... Με τό μαφού του καπέλλο... και με τό σκουτί...

Ωχ... Ωχ... Ωχ...

Και σαν να ξαναβίλετε τό φάντασμα, έκρυψε τό κεφάλι του μέσα στό χέρια του.

Τότε ο Καρνογιέ πού έκοβε βόλτες μέσα στην κάμαρα, στάθηκε.

Πάλι αυτή ή ιστορία; είτε με θυμό.

Πού ή ιστορία; τόν ρώτησα έγώ με περιέργεια...

Είν' ένας παλιός θάνατος τού χωριού μας, μού άπάντησε έκείνος.

Ο Γενναίος ήταν ένας άτρόμητος ιππότης τού παλιού καιρού.

Ένα παιδί όμως τόν πρόδωσε στους έχθρούς του και έτσι αυτός κατόρθωσε να τόν πιάσουν και να τόν κρεμάσουν...

Άπό κείνη την έποχή, λένε τό χωριό πός βγαίνει κάθε τόσο, απ' τόν τάφο του και κρεμάει ένα παιδί για να έκδικηθή!

Ο Λούις τόν άκούγε σαν χαμένο. Κι' όταν ο Καρνογιέ τελείωσε, φώναξε:

Ναι... ναι... Είν' ή σειρά μου... Θά με κρεμάσει τάχα

έμένα... Βοίσκειται απ' έξω... απ' έξω.

Έλα, πάρε, ζουτέ. Τού είπε ο Καρνογιέ. Σήζο και στάσο στα πόδια σου. Πήγαινε να κοιμηθής, αν φοβάσαι, και να μη σε ξανακούσω να λές άνοησίες. Πάμε, Μπαζολέ, πάμε να ξέφυγουμε οι δύο μας τ' άμιά...

Για να πού όμως την άλήθεια, έπτός απ' τό νοικοκυνη, όλοι είμαστε λιγάκι τρομοκρατημένοι α' αυτό τό περιστατικό. Ο Κερνιάς δέ μίλησε. Ο Μπαζολέ προσπαθώσε να χαμογελάσει... Οί δύο άλλοι απ' τους καλεσμένους, κάπνιζαν σοβαροί και άρηρημένοι, κ' έγώ τέλλος δεν έξεκρίλωσα τά μάτια από τό μαφού Λούις, πού ξαπλωμένος σε μία καρέκλα, είχε άποκοιμηθεί...

Ο Καρνογιέ όμως είχε κατεθεί στην άδελή κ' έπειδή σε λίγο μάζ φώναζε και έμάς, άναγκαστήκαμε να τόν άκολοθήσουμε...

Έξω ή νύχτα άπλοήσασα κατάνυχτα και δεν έβλεπε κανείς κ' ένούς μέτρον άπόστασι. Άνατολές άέρας φούσισε μέσ' απ' τά δέντρα. Χωρίς να τό θέλωμα περπατούσαμε όλοι μαζί, και δεν είπαμε άλλες λέξεις έπτός από μια καλύτερη, όταν ξεπροβοδίσουμε τους άλλους καλεσμένους... Όμοιογό πός δεν έννοια τόν έαυτό μου καθόλου ήσυχο ως την ώρα πού γυρίζαμε στό σπίτι.

Έν τούτοις ο Καρνογιέ έξακολουθώσε ν' άσπιδεύεται και μού έίλεγε:

Ε! Ήταν έξω ο Γενναίος; Τι λές;

Όχι... δεν πιστεύω...

Όταν σου λέγω, πός ή φαντασία τού παιδιού, τά δημιούργησε όλα...

Ο Λούις τράβηξε μέσ' στό σκοτάδι και αυτό ήταν όλο...

Όστόσο, δε φαντάζομαι να σ' εμπόδιση αυτή ή ιστορία να κοιμηθής... Καλήνυχτα σου.

Πράγματι κοιμήθηκα όρασιότατα όλη τη νύχτα, και δεν θά σούλογίζωμνα καθόλου τό περιστατικό της περασμένης βραδιάς, αν την ώρα πού άνοιγα τό παράθυρό μου, δεν έβλεπα τό Λούις κάτω στην αυλή.

Περαστούσε με χίλιες προφυλάξεις, παραδόναν σε κάθε χροτό πού άκούγε και φανόταν σαν να έπιθερούσε τις γόριζες βελανιδιές πού βρισκότουσαν στο βάθος τού κήπου.

Έπειτα ξαφνικά, άρχισε να τρέχει πός τό βάθος της δεινδοστοχίας, σαν να τόν είχε φωνάξει ο άρέντης του.

Χωρίς άλλο, οκέτηρα, ο Καρνογιέ βοίσκειται έξω και τόν κρεμάξεται. Έπειτα από λίγο όμως, την ώρα που κατεβήκα για να δειπνήσω, βρήκα τό φίλο μου να πίνει καφέ.

Κοιμήθηρες καλά; με ρώτησε.

Πολύ καλά... τού άπάντησα. Μά...

Πάμε περίπατο; μ' έρώτησε έκείνος, διαζόπτοντάς με.

Τότε έγώ, χωρίς να συνεχίσω την κουβέντα πού μού είχε κόψει, τόν άκολοθήσα.

Χωρίς να θέλω όμως τόν παρθένο πός τις βελανιδιές, πού τις κοροφές τους τις σκεπάζει άόμοια ή προκίνη ταχυτά.

Ανάμεσα απ' τά φυλλώματα τών δένδρων φανόταν ο μελαγχολικός κάμπος, κ' από πάνω σκοτεινός ο ούρανός.

Θά είχαμε πέντε λεπτά πού περπατούσαμε, όταν έξαίνα, ο Καρνογιέ πού πήγαμε έμπρός, σταμάτησε, φωνάζοντας με τρώο:

Α! τό δυστυχισμένο τό παιδί!

Και μού έδειξε με τό δάχτυλό του μια βελανιδιά.

Προσπαθώμηνος κάποιο κακό, έτρεξα άμέσως κοντά του, και δεν μπόρεσα να κρατήσω μια κραυγή φρίκης πός στο θέαμα πού αντίκρισα. Λίγο ά-

Κάπνιζαν σοβαροί και άρηρημένοι!...

